

CÂRCOTELI NEVINOVATE

Copii fiind, când făceam rele, cu toții am fost puși uneori la colț. Așa pățesc și epigramiștii cârcotași care fluieră în biserică sau își ascut prea tare floretele. Cum mi s-a propus să sparg gheața acestui serial, care sperăm să devină peren, în mod normal, ar trebui să dau mai întâi o definiție a epigramei, atât de isteată, încât toată lumea să cadă în cur sau să moară de râs. Nu o voi face deoarece toți amatorii de epigramă, și mai ales practicanții, dau definiții, care mai de care “mai perfecte”. Unii chiar în versuri. Mi s-a întâmplat ca, citind definiția metaforică a unui confrate concepută extrem de subtil, mai să cred că se referă la vreo boală genitală sau un insecticid contra paraziților de cap. Sau mai există un segment de „intelectuali”, cu studii superioare și o vastă cultură generală, care știu că poezia cu patru versuri și poantă la urmă se numește INTEGRAMĂ.

Ceea ce ar trebui făcut după citirea unei epigrame este să se râdă. Dar să vă dau un exemplu concret. Pe data de 6 noiembrie 1989 am fost invitat, ca premiant, la Timișoara, unde regretatul Ionel Iacob Bencei a organizat un festival de pomină. În ultima zi am fost duși în excursie la Jebel (cel mai mare ospiciu din sud-estul Europei) unde trebuia să facem un tratament de ridendo terapie celor 1500 de nebuni cu acte în regulă. Era un club uriaș, curat, cu bină (scenă, pentru cei care nu știu). Ne-am instalat la o masă lungă și am așteptat să intre „spectatorii”. După vreo două ore sala a fost plină. Rumoare. S-a ridicat directorul lor, care părea ușor molipsit de „subalterni”, și a spus, citez „Au venit la noi în vizită cei mai renumiți epigramiști din țară!” La care toți spectatorii au început să râdă ca nebunii. Apoi s-a ridicat în picioare și a citit Mircea Ionescu Quintus, cel mai bun epigramist în viață la ora aceea. După prima epigramă, în liniște mormântală, toată lumea a părăsit sala. Nu a fost primul mare succes de felul acesta deoarece au mai fost „locații” la care în sală au fost mai mulți epigramiști decât spectatori.

O altă situație hilară este când un epigramist citește pe scenă, după care tot el râde ca „spectatorii” din Jebel și lumea începe să iasă din sală. Sau când nu râde nici autorul, nu râd nici spectatorii, iar femeile de serviciu intră în sală cu măhuri și mopuri, crezând că s-a terminat spectacolul.

Epigrama, fiind o formă fixă a speciei cu pricina, trebuie să respecte niște norme de prozodie: rimă, ritm, metrică omogenă, muzicalitate etc. Din păcate, sunt mulți veterani ai epigramei care nu prea respectă aceste reguli. Fie că nu au ureche muzicală deloc, fie că au două mari cât ale știm noi cui. Pe aceștia degeaba încerci să-i îndrumi. Ei o știu pe-a lor. Aici este vorba de disciplină de grup. Spun de grup deoarece, ca în orice alt domeniu, epigramiștii se organizează, își aleg un președinte atât pentru a-l aplauda, cât și pentru a-l bârfi pe la spate. Cu ani în urmă, un șef de cenaclu a spus, citez: „Ori ne ocupăm serios de epigramă, ori o lăsăm naibii și ne apucăm de popice!” Încheiat citatul. Mai mult ca sigur că și șeful popicarilor, când vine câte unul beat, zice: „Ori jucăm popice, ori le lăsăm naibii și ne apucăm să scriem epigrame!” Ambii au dreptate.

(n.bun)